

Mana Aleminin Gücü 8

– KENAN KOÇ · 23 Aralık 2016

B-) BİG-BANG TEORİSİ

Amerikalı astrofizikçi Hugh Ross yaradılışı şöyle açıklar: "Ateizm, Darwinizm ve 18. yüzyıldan başlayıp 20. yüzyıla kadar uzanan felsefelerden doğan tüm "izm"ler, evrenin sonsuzdan beri var olduğu varsayımına, bu yanlış varsayıma dayanmışlardır. Big Bang'ın tekilliği ise, bizleri evrenin ardında yer alan bir Sebep'le yüzyüze getirmiştir ki, bu Sebep, hayat dahil her şeyin asıl kaynağıdır. Bu sebebe dayanarak oluşta olan cansız dünyada atomların ne kadar hassas dengelerle düzenlendiklerini, canlı dünyada ise bunlar kullanılarak yapılan proteinler, enzimler, hücre gibi yapıların ne denli olağanüstü mekanizmalar olduklarını gözlemleyebiliriz."

İşte bu sebep, evreni gözlemlediğimizde karşımıza çıkan planlamanın ve yaradılışın kurucusu olan sebeptir. Bu Sebebin dayanağı olan Yaratıcıyı ise evren içre gözlemleyebilmek muhal olup,(o ancak yarattıklarının vasfında kendini gösterebilir) bu, onun evrenden aşkın olması gerekliliğinden gelir. Bu düşünce, varlığın evrenin birinci açıklaması ya da yoludur. Evreni yaratan ondan aşkın bir gücü kabul etmememiz halinde mevcut olur. Bu evrenin tek açıklaması, evrenin sonsuza kadar uzanan bir madde yığını olduğu ve bu halin sonsuz zaman içre sürüyor olması gerekliliğidir. Evrendeki dengenin, evrenin kendi eseri olabilmesi için, evrenin ezelden ebede oluyor olmasıdır ki; bu da ikinci yoldur. Ancak ikinci yola göre de, evrende gözlemlediğimiz hiçbir şey mutlak yaratıcı olmayıp, evrenin kendisi yani düşünebileceğimiz her noktası yaradandır. Yani evrende nereye gidersek gidelim Allah'la karşılaşamayız. Çünkü yoktur ve böyle bir evren içre olması da mümkün değildir.

Bu durumda Allah'a inanan ve inanmayanların ; yani 1. ve 2. yolun ortak noktası, ironik bir bakışla, Allah'ın evren içre gözlemlenemeyeceği gerçeğidir. Fakat Allah'ın olmaması halinin kabulü, ancak, evrende bize yaratılmışlık olarak gelen oluşumun evrenin kendisinden kaynaklandığını felsefi temelde ispatlamakla mümkün olabilir. Ya da 1. yola yönelip, gözlemlediğimiz yaradılışın, evren içre herhangi bir yerde bulunan bir yaratıcının değil, boyutsal özdeki madde ötesi bir yaratıcının işi olduğunu kabul etmek gerekir. Öyleyse bu iki yoldan başka izah yoktur. Bazı düşünürler, Allah'ın mesela denizin balıkları, atmosferin bizi kuşatması gibi evreni kuşattığını söylerler. Ama bu insanlara göre, aslında evren ve yaratıcılığı ikiliği söz konusudur. Bu fikrin , iyice düşünüldüğünde muhal olduğu ortaya çıkar. 1. yolu kabul eden İslama göre ise, her şey Yaradan'dan südür etmiştir. Evren, Allah'ın varlığıyla ve varlığından mevcuttur. Ancak Allah, evrenin varlığıyla sınırlı değildir. İşte bu kabulün zıddı olabilecek tek açıklama, maddenin eğer Tanrı tarafından yaratılmamışsa, ezeli ve ebediliğini, zaman ve mekânda sonsuzluğunu kabul etmektir.(ki materyalizim olarak isimlendirilir.)

Materyalizmin bu görüşünün, özellikle son dönem bilimsel gelişmelerle kabul edilmesi mümkün olmadığından (çünkü bilim bugün, aşağıda açıklayacağımız üzere, maddi evrenin bir yaşının olduğunu yani ezeli ve ebedi olmadığını ortaya koymuştur.) bu düşüncede şöyle bir iyileştirme yapabiliriz: Madde; gözlemleyip madde diyebileceğimiz formda olmasa da, şu anda, geçmişte veya gelecekte farklı bir forma bürünmüş olsa ya da bürünse bile aslen gerçekte olan o dur. Maddi özün, gözlemlediğimiz hale gelerek

madde kalıbına bürünüşü dolayısıyla maddi âleme bir yaş biçebiliriz. Ancak dayanağı olan öz, ezelden ebede vardır. Ancak bu durumda, materyalizm, ister istemez bir nevi panteizme bürünmüş olacaktır. Dolayısıyla materyalizm ve panteizm, Allah'a ait vasıfları maddeye ya da özüne ve son tahlilde evrene vermektedir. Allah'ı inkâr için bunu da yapmak zorundadır. Çünkü daha önce de üzerinde durulduğu gibi, bu vasıfların evrende bir şekilde olması zorunludur. Örneğin herşey değişiyorsa değişmeyen birşeyin, ezelden ebede olan varlığın bulunuyor olması zaruridir ki; şu anki değişim üzere varlıklarını devam ettiren tüm varlık âlemi ona dayansın. İşte materyalizmin dediği, bu değişmez ve ezelden ebede olan şeyin maddenin ve evrenin özü olduğunu ancak, bu özde bir doğaüstü ya da evren üstü güç bulunmadığını belirtmekten başka bir şey değildir.

İşte tam bu noktada ezellilik ve ebedilik vasfını, madde ya da onun özü almış olur. Bu vasfı maddenin alması, çok basit olarak sadece yıldızların maddi varlığını ele aldığımızda bile, kabul edilebilir bir görüş olamaz. Yıldızları oluşturan hidrojen gazı, nükleer tepkimeyle helyuma dönüşmektedir. Bu yıldızların muazzam enerjilerinin de kaynağıdır. Eğer maddi evrenin bir başlangıcı olmayıp madde sonsuzdan geliyor olsaydı, yıldızlardaki tüm hidrojenin tamamen tükenmiş ve helyuma dönüşmüş olması gerekirdi. Bu noktada belki sonsuz başlangıç noktasına şu anda yakın olduğumuz, o yüzden yıldızların yakıtlarının daha tükenmemiş olduğunu söylemek muhaldir. Çünkü sonsuz başlangıca yakın olabilecek bir an da yoktur aslında. Sonsuz başlangıç fikrini kabul ettiğinizde, bir başlangıç noktasından bahsetmek abes olur ve sonsuz son fikri de kendiliğinden kabul edilir. Yani ezelden olan şey, ebede olmak durumundadır. Fakat yıldızlarda bulunan hidrojen gazının henüz tükenmemiş olması ve bu gazın sürekli helyuma dönüşerek enerji üretmeye devam etmesi, maddi evrenin sonsuz olmadığının ve bir başlangıcı olduğunun, dolayısıyla sonu da olacağını (örneğin bünyelerindeki tüm hidrojenlerin helyuma dönüşerek, tüm yıldızların, deyim yerindeyse, ölecekleri anın öngörülebilmesi gibi) kanıtlarından birini oluşturmaktadır.

Öyleyse ezellilik ve ebedilik maddi evrene değil, belki ancak onun özüne verilebilir. Bu durumda da yukarıda belirtildiği gibi bir nevi panteizm kabul edilmiş demektir. Maddesel öz, ezelden ebede olarak vardır ve içinde bulunduğumuz evrensel kesitte, maddi olarak yansımaktadır. Ama bu maddi evrenin sonunda, maddi evrenin başında olduğu gibi, tekrar sadece özsel haliyle mevcut olma durumuna dönecektir. Öyleyse bu öz, şu anda da gözlemlediğimiz maddi halinin haricinde halen mevcut olmalıdır ki madde ona dayanarak olsun. Yani bir nevi suyun buz haline geldikten sonra da buz içinde mevcut oluyor olması gibi. Öyleyse bu öz, şu anda da sadece madde kalıbı içinde olmayabilir. Şu anda da maddeye bürünmüş ve bürünmemiş halde mevcut oluyorda olabilir. İşte bu noktada, panteizm düşüncesi de yavaş yavaş 1. yola dönüşmeye başlar. Öz, gözlenen evrenin haricinde de oluyor olmalı hatta gözlenen evreni bilinçli bir şekilde oluşturuyor olmalıdır. Aksi hal, bizi maddede ve sadece maddi yönden ele alındığında maddenin bir uzantısı olan insanda açığa çıkmış olan bilincin kaynağının meçhul olmasına götürür. Evrende gözlenen oluşun bilinçsiz bir özden geliyor olması bizim gibi düşünen 1. yol mensupları için olamayacak bir şeydir. Ancak aksini düşünenlere hiç şüphesiz olarak kabul ettirebileceğimiz bir gerçek de değildir. Sonuçta tüm bu felsefi ve bilimsel çıkarımlar inanç noktasında kitlenip kalır. Ama en azından bilimsel ve felsefi çıkarımlarla, ezellilik ve ebediliğin olması gerektiği ve bunun da maddenin bizatihi kendinde değil, ancak özünde olabileceği şüphesiz bir biçimde ortaya

sürülebilir. Bundan ötesi ise, kişinin kendi sağduyusuna bırakılmak zorundadır.

Ancak bu konuda; aşağıda ve ilerideki paragraflarda, Harun Yahya'dan yararlanarak birkaç söz söylemekle yetinebiliriz. Örneğin ; bir kitabın maddi olarak kağıt ve mürekkepten oluşması, ama içindeki bilginin ne kağıttan ne de mürekkepten gelmemesi, kaynağının kitabı yazanın zihni oluşu gibi... Maddi âlemde ki bilginin yada bilincin kökeni de maddenin kendisinden olamaz. O halde; maddenin bilgi içermesi, ancak bu bilgiye sahip bir bilinç tarafından, bilginin aynası olarak (kitabın, zihnin aynası olarak kullanılışı gibi) yansıtılmasının sonucudur. Bu konuda, Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, DNA hakkında yazarken, şunları söyler: "Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretmez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir. Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini veya bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur..." Ünlü Fransız zoolog Pierre Grass'ye göre de, Darwinci açıklamayı geçersiz kılan en önemli gerçek, hayatı oluşturan bilgidir: "Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA' daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?... Bu hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır." Jack Ensign Addington da bu konuda şunları söyler: "Evrenin sıralı düzenlenişi evrensel bir zekânın varlığının kanıtıdır. Atomlarda var olan bu zeka, hayatın her bölümünde evrenin sonsuzluğuna doğru tekrar tekrar üretilir. Bu zekanın var olmadığı hiçbir yer yoktur. Her şey düşüncedir ve düşüncenin ürünüdür."

Şimdi tekrar konumuzun başına dönersek şunu söyleyebiliriz. 20. yüzyılın başlarına dek bilimsel sahada hakim olan görüş 2. yoldur. Evrenin sonsuz boyutlara sahip, sonsuzdan sonuza var ve başlangıç ya da sonu düşünülemez, şeklen birbirine dönüşüp yok olduğu düşünülse de, aslı itibariyle sabit maddesel yığın olan bir fenomen olduğuydu. O yüzden madde yoktan var, vardan yok olmaz, ancak hal değiştirirdi. Bu durumda materyalizm kabul edilebilir bir felsefi görüştü. Materyalist felsefeci George Politzer, bu evren modeline dayanarak, "Felsefenin Başlangıç ilkeleri" adlı kitabında; "evrenin yaratılmış birşey" olmadığını öne sürmüştü ve şöyle demişti: " Evren yaratılmış bir şey değildir. Eğer yaratılmış olsaydı, o taktirde Allah tarafından belli bir anda ve yoktan var edilmiş olması gerekirdi". Bu, o gün kabul edilen durağan evren modeline dayanan bilimsel bir görüştü. Ancak çağdaş bilim bugün, evrenin bir başlangıcı olduğu gerçeğini ispatlamış durumdadır. Bu ispat, Big-bang teorisi olarak anılır.

Big-bang teorisine göre, bilimsel gözlem ve metodlarla ispat edildiği üzere, evren genişlediği için, zaman içinde geriye doğru gidildiğinde evrenin tek bir noktadan başladığı ortaya çıkar. ***"Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz (onu) genişleticiyiz." (Zariyat Suresi, 47), ***"O inkar edenler görmüyorlar mı ki başlangıçta göklerle yer birbiriyle bitişikken, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı?" (Enbiya Suresi, 30)). Buradan hareketle bugün bilimsel sahada, evrenin yaşından bahsedilir. Yani evren, sonradan değildir, ezelden ebede olan ve olacak olan

değildir, bir yaşı vardır. Çünkü Big Bang'den önce madde diye bir şey mevcut değildi ve maddenin hallerinden olan enerji ve zamanın da bulunmadığı, tamamen metafizik olarak tanımlanabilecek bir yokluk ortamında ; madde, enerji ve zaman bir şekilde var olmuştu. Başlangıç noktasına sonsuz yaklaştığımızda, Evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, "sıfır hacme" ve "sonsuz yoğunluğa" sahip olması, tüm evrenin bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkması gerekiyordu. Sıfır hacimdeki nokta ise, aslında yokluktan başka bir şey değildir. Öyleyse Evren de yokluktan var olmuştur. Artık var olmuş olan evrende maddenin yoktan var, vardan yok olacağı söylenemez belki ama, bilimsel ve felsefi çıkarımlar, bizi maddenin başlangıçta yoktan var olduğunu kabul etmeye zorlamaktadır. Bu ise yaratılmışlık anlamına gelir. ***"O Allah gökleri ve yeri yoktan var edendir." (Enam Suresi, 101) Ancak bu noktada ilerde inceleyeceğimiz varlık, vardan meydana gelmiştir görüşünün bir çelişki olduğu düşünülmesin. Bu, olaylara bakılan boyut ve bu boyuttaki fikrin doğduğu idrakte alakalıdır. Bizim yok dediğimiz yok olarak bildiğimiz şey, ilerde sık sık üzerinde duracağımız gibi mutlak hiçlik değil, bize zaruri olarak yokluk şeklinde görülen Allah'ın varlığı yani O'nun Hu mertebesidir. Allah'ın varlığını yokluk bilen ya da O'na yok diyen felsefi görüşler yani 2. yol da dayanağını bu temelden almaktadır. Materyalist fizikçi A.S. Eddington, bilimsel çevrede big-bang teorisinin kabulünün doğurduğu durum için "felsefi olarak doğanın şu anki düzeninin birdenbire başlamış olduğu düşüncesi bana itici gelmektedir" derken , aslında ezeli ve ebedi bir dayanak noktasının zaruriyetini itiraf etmektedir. Ama bu dayanağın maddenin bizatihi kendisi olduğunu düşündüğünden, maddi âlemin birden bire bir noktan oluşmaya başlamış olmasının saçmalığını dile getirmektedir. Öyle ya, yokluğa, gerçekten mutlak yokluk gözüyle bakarsak tüm bu evrenin birden bire yokluktan oluşması gerçekten saçmadır.